

JUSTICIA SOCIAL

Any III - Epoca III

Barcelona, 4 de febrer de 1933

Núm. 83

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

La brutalitat de la policia

Els detinguts a Jefatura son maltractats cruelment

AL NOU CAP DE POLICIA

Arriben a la nostra Redacció veus indignades que ens denuncien el tracte cruel i infamant a què són sotmesos els detinguts a la Direcció de Policia.

Tota la baixesa de sentiments i tota la misèria moral de la nostra policia, es posa de relleu en aquests fets revoltants. La burgesia espanyola té uns defensors que la superen en crueltat i ignominia.

Però, anem als fets.

Pere Gil Montoliu és un honest obrer que fou detingut el dia 8 de gener, pel fet de dirigir-se a casa seva en un taxi per tal de fugir dels esdeveniments.

A la Direcció de Policia fou sumat amb els altres detinguts i junt amb aquests, se'l feu passar entre una doble filera de guardies d'assalt, els quals, l'un darrera l'altre, el colpejaren furiosament amb tots els objectes que tenien a mà: cordes, culates, porres de cautxú... Aquest acte es repetí tantes vegades com la resistència del pobre xicot ho permeté.

Quan, al cap de deu dies, fou possible que la seva família el veués, a la Model, el trobaren amb la cara tota inflada i amb una forta alteració nerviosa. La roba que canvià, estava tacada de sang. L'agressió havia estat tant brutal, que li havia espantat el seu organisme per a sempre...

Doncs, bé: aquesta situació ha d'acabar. Immediatament, totalment.

Si el cap de Policia, si el Governador i les altres autoritats no volen fer el que calgui per tal d'acabar-ho, ho farem nosaltres, els obrers. No podem consentir aquesta situació un dia més. I estem disposats a emprar tots els procediments.

Que en prengui nota qui correspongui.

El terror a Alemanya

Com era de preveure, a l'últim s'han entès els industrials i els latifundistes per ofegar la classe obrera. D'aquests monstruosos ajuntaments ha nascut el Govern Hitler.

De la reacció que fins avui havia vingut imperant sota Von Papen i Schleicher s'ha passat al terror. La primera mesura serà la dissolució del partit comunista alemany, amb les subsegüents violències.

Sortosament, el partit socialista alemany ha sabut comprendre que quina era la seva missió històrica. Breitscheid ha amenaçat replicar amb la vaga general revolucionària qualsevol intent de dictadura, i ha fet una crida fraternal als comunistes per tal de constituir el front únic obrer contra el front únic capitalista.

Mentre la gran batalla es prepara, expressem a la classe obrera alemana la nostra solidaritat en la seva causa i el desig del seu triomf. Es tot el futur de la nostra civilització el que es va a debatre en aquesta lluita decisiva. Cal, doncs, assegurar la victòria.

Visca el Socialisme internacional!

Cap a la socialització del camp català

Els companys diputats al Parlament de Catalunya han presentat un projecte de llei, que els lectors trobaran en un altre lloc d'aquest número de JUSTICIA SOCIAL.

L'articulat del projecte és prou clar i categòric perquè calguin comentaris. Tothom s'adonarà, a la primera lectura, de la seva gran importància.

El projecte ha passat a estudi de la corresponent Comissió parlamentària, i ignorem quan passarà a la discussió de la Cambra i com sortirà de la Comissió i després de la Cambra. Estem segurs, però, que la majoria parlamentària amb visió exacta del que significa aquest projecte de llei, amb poques reserves, se'l farà seu.

Es comprèn, per tot el que hem dit, que no és encara el moment oportú per a comentar aquest pro-

jecte dels nostres companys Comorera, Fronjosà, Gerhard, Ruiz i Ponseti i Serra i Moret.

Només volem fer remarcar la importància dels articles segon i novè. En el segon, es limita la renda; això és un pas ferm en el camí del socialisme que no s'havia mai intentat a casa nostra i que és considerat com una gosadia, àdhuc en països d'ideologia esquerrana. L'article novè, en el qual s'estableix que el major valor sobre la capitalització del catrastrat o amillarant revertirà íntegrament a la Generalitat, és encara més profundament revolucionari que l'anterior; a Catalunya, i a pocs pobles, no s'havia intentat mai d'una manera tan seriosa una socialització tan profunda.

Aquest projecte de llei marca el camí de l'actuació futura—més pròxima o més remota—del socialisme català. És la Unió So-

cialista de Catalunya la primera organització política que afronta valentment el problema agrícola, i l'afronta tocant el viu. Aquests dies, s'ha parlat dels projectes del diputat de l'Esquerra Republicana de Catalunya senyor Riera; pot estar segur el senyor Riera que la U. S. C., que en el seu projecte va més enllà, per ésser veritablement socialista, l'ajudarà en el possible; el sol fet d'haver-s'hi anticipat ho diu prou.

La U. S. C., que en la seva propaganda electoral i doctrinària no ha fet mai demagogia, demostra amb aquest projecte de llei que complirà rigurosament, fidelment, tot allò que ha promès per a una realització immediata. Ha començat tractant un problema tan capital com el del camp, i seguirà proposant i defensant tot allò viable que interessa a la classe obrera en general.

La U. S. C. a l'Ajuntament de Barcelona

La Federació Comarcal expulsa al regidor Duran i Guàrdia per indisciplina i per manca de capacitat

El dia 23 de gener darrer, el Comitè Executiu de la Comarcal de Barcelona acordava l'expulsió del company Duran i Guàrdia de les fileres del nostre partit; el dia 26 es reunia el ple de la Comarcal i, amb un sol vot en blanc i cap en contra, ratificava l'acord del Comitè Executiu.

Duran i Guàrdia ha estat expulsat per indisciplina i per manca de capacitat socialista. Per manca de disciplina, perquè l'ex-company Duran i Guàrdia, com ell mateix ha confesat després, forma part d'un centre de la ciutat de Barcelona que res no té a veure amb la U. S. C.; i per manca de capacitat socialista, perquè tota la seva actuació de regidor, malgrat els requeriments dels organismes directius del nostre Partit, res no tenia a veure amb el credo socialista.

Cal que tothom sàpiga comprendre quina és la nostra norma d'actuació i els deures que imposa. Voler jugar amb dues cartes, políticament és una immoralitat. Per tant, se n'han de sofrir les conseqüències en absolut, encara que entre aquestes hi hagi, imprescindiblement, la renúncia a la vanitat de càrrec.

Discurs del company Xirau

En la sessió consistorial del dia 27, el company Josep Xirau féu, en nom de la Federació Comarcal de la U. S. C., la següent declaració dels motius de l'expulsió del regidor, sentant alhora els conceptes falsos amb què aquest senyor havia pretès explicar el seu cas:

Company XIRAU.—He de dir molt poques paraules, en primer lloc perquè no tenen una excessiva importància els incidents de partit, com el que ha passat amb la «Unió Socialista de Catalunya» i el ciutadà regidor Duran i Guàrdia, i en segon terme, perquè tot

es redueix a un problema d'ètica política, de conducta i de delicadesa. Com sap tot el Consistori i ha declarat el propi regidor Duran i Guàrdia, aquest senyor ha estat expulsat del Partit socialista català, com ho hauria estat de qualsevol altre partit polític que tingui la conducta, la disciplina política i sobretot l'ètica del nostre partit. El que ha passat amb el ciutadà regidor Duran i Guàrdia, és que durant una llarga època d'actuació, junt amb els homes competents del partit, encaminats democràticament en les Assembles democràtiques, ha comès faltes greus que afectaven la doctrina i la consciència del partit. Amb motiu d'aquestes faltes greus de conducta, de conducta política i de disciplina, ha estat llargament objecte d'avertències i d'admonicions; ara bé, aquestes admonicions i aquestes advertències no varen servir ni el varen afectar suficientment perquè el ciutadà regidor Duran i Guàrdia, tornés a la disciplina i tornés a la conducta política que li marcaven els òrgans directius del nostre Partit. En aquesta situació la cosa s'ha agreujat per una casualitat; un dels membres de la «Unió Socialista de Catalunya», pròxim al ciutadà regidor Duran i Guàrdia, perquè pertany al seu mateix districte, va advertir una falta que és molt més greu; advertí que el ciutadà regidor Duran i Guàrdia, amb una inconsciència de disciplina i de conducta, no durant breus dies, sinó durant tota una llarga temporada, havia pertanquut a la vegada a dues disciplines i a dos partits. El Partit socialista va advertir que estava sotmès a la disciplina d'un altre partit, cosa que, per bé que es tractés d'un partit afí, no deixa d'ésser greu pel fet de tractar-se d'un altre partit. Un individu que està inscrit i sotmès a la disciplina de dos partits és quelcom que fuig de les normes de l'ètica política. Per això, quan els òrgans directius de la «Unió Socialista de Catalunya», van tenir coneixement que el ciutadà regidor Duran i Guàrdia, estava inscrit en un altre partit, immediatament es va expulsar el ciutadà regidor Duran i Guàrdia de la disciplina del partit. Respecte la carta de què ha parlat el ciutadà regidor Duran i Guàrdia, diré només que és una carta sense data; això m'estalvia tot comentari. Aquest cas no és el primer en la «Unió Socialista de Catalunya»; hi han hagut altres casos, i en tots ells s'ha procedit igual; amb tots aquells que s'ha trobat que d'una manera subreptícia i no pública, esta-

ven adscrits a altres disciplines, sense fer soroll, com en aquest cas, s'ha declarat la incompatibilitat i l'expulsió d'aquests socis que es sotmeten voluntàriament a dues disciplines incompatibles. Això és en síntesi el que ha passat, que no és un cas que pugui interessar al Consistori, perquè és un cas de mecànica interna d'un partit, el fet que la «Unió Socialista de Catalunya» hagi declarat incompatible i expulsat el ciutadà regidor Duran i Guàrdia. Sols vull declarar i sols vull fer constar davant el Consistori, que aquest regidor ha deixat de formar part de la «Unió Socialista de Catalunya», i per tant ja no representa el que representava abans. Ara comprendran els companys i amics que això és un problema molt senzill, un simple problema de consciència, de delicadesa i de conducta política.

Rectificació

Després de les paraules del nostre company, totes les minories del Consistori coincidiren unànimement a condemnar la posició de duplicitat política en què s'havia col·locat el senyor Duran i Guàrdia, cosa que tingué la virtut d'irritar aquest fins a l'absurd de negar l'existència de la U. S. C. en el moment de les eleccions revolucionàries del 12 d'abril.

Aquesta imprudent manifestació trobà la deguda rèplica en les següents paraules del nostre amic:

Company XIRAU: Molt poques paraules. En primer lloc, per a dir que lamento vivament que un plet d'indole interna — d'indole interna — per dos conceptes, perquè és intern d'un partit i perquè és un problema de consciència —, hagi pres aquestes proporcions.

Renuncio, en nom propi i en nom de la «Unió Socialista de Catalunya», que no ha usat, ni usa, ni usará mai aquest mitjà, a fer d'un plet tan insignificant un motiu de propaganda política. Nosaltres fem la propaganda política a base de doctrina i de disciplina.

Ara bé; no puc estar-me de contestar unes al·lusions que tenen una certa transcendència.

En primer lloc s'ha dit que quan la «Unió Socialista de Catalunya» va entrar en coalició amb l'Esquerra Republicana amb motiu de les eleccions revolucionàries del 12 d'abril, la «Unió Socialista de Catalunya» encara no era cap partit, i jo he de rebutjar aquesta afirmació, puix ací hi ha persones que són testimoni de major excepció en aquest cas, perquè ocupen el lloc de l'Alcalde, que poden afirmar que la «Unió Socialista» ha estat formada, disciplinada i organitzada molt abans

(Segueix a la plana 2.)

A L'INTERIOR:

La U. S. C. al Parlament de Catalunya

El concepte Cooperatiu per Juli Blanquer

El problema Ferroviari per Martí Bonet

2 proposicions de llei de la U. S. C.

La Revolució Social per Joan Comorera

La Conferència Obrera sobre l'atur forçós, etc.

NÚMERO S O L T : 15 cts.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Trimestre . . . 2'50 pts.

Semestre . . . 4'50 "

Any 8'00 "

Redacció i Administració: Portaferrissa, 30, pral.

ECOS I COMENTARIS

«La Batalla» comenta el cas Duran i Guàrdia en un estil que revela la concepció típicament burgesa que els nostres comunistes tenen de l'ètica política.

El magnífic gest dels òrgans directius de la U. S. C. de separar del partit, per qüestions de disciplina, primer una secció sencera i després un regidor, és per als puritans del «Bloc» un motiu d'ironia. Ironia d'espècie burgesa que s'identifica espiritualment amb «El Be Negre» i «Mirador».

La cosa és comprensible. És molt fàcil ésser avui dia comunista. Tant com ésser burges. Per això un comunista admet i tolera posicions que un socialista mai consentiria. Com, per exemple, la traïció de Miravittles als seus companys de candidatura per Girona a les eleccions passades.

D'haver pertanyut a la U. S. C., Miravittles ja en seria fora. En canvi, pot seguir figurant honoràblement en les fileres «disciplinades i folgadas» del B. O. C. Car al B. O. C. — com a la Lliga — hi cap tothom.

«L'Opinió» del dia 19 de gener publicava un estimable article de G. T. Ruggiero denunciant la vinguda a Barcelona de l'ambaixador feixista a Espanya, Signore Guariglia —, espla oficial de primera categoria.

I el President Macià — per demostrar que està d'acord amb el seu diari — obsequià esplèndidament i generosament el representant de l'assassí de Matteotti.

President Macià, ¿és que no us recordeu de Ricciotti Garibaldi? Vandervelde — ministre belga — negà la mà al President del Senat italià.

¿Per què no heu sabut seguir l'exemple del nostre cap?

L'atzar ha fet que no ens adonésim fins ara d'un nou atemptat a les normes del bon gust i a la decència pública que està en vies de consumir-se. Sense ésser cap cosa de l'altre món, la Plaça de Palau, ennobliada per la façana de Llotja i emmarcada per la discreta Escola de Nàutica (abstracció feta de l'antipàtica clara boia del terrat), feia fins ara un bon paper en el casc arquitectònic de la nostra ciutat. Això ja s'ha acabat. A la cantonada del carrer de l'Espaseria, que, centrat a l'eix de la Plaça, ofereix una bella perspectiva sobre el barri de Santa Maria, s'hi acaba d'alçar un «grata-cels» de nylgui-nyogui — pintat, per més befa, de color de rosa — que trenca la línia dels ràfecs i desfa tota l'harmonia d'aquell recó de Barcelona.

¿Com són encara possibles aquestes coses?

La U. S. C. a l'Ajuntament de Barcelona

(Ve de la pàg. 1.)

que l'Esquerra Republicana de Catalunya, ja que l'Esquerra fou organitzada tres mesos abans de la revolució i la «Unió Socialista» va ésser organitzada i disciplinada l'any 23, amb motiu de la vinguda de la Dictadura. He de fer avinent, a més, que tots els membres de la «Unió Socialista de Catalunya» eren ja, des de molt més antic, membres del Partit Socialista Espanyol i que abans de l'any 23, únicament i exclusivament per un problema de patriotisme català, vàrem formar el Partit d'Unió Socialista de Catalunya, que és simplement una petita fracció que es va promoure dintre del Partit Socialista Espanyol. La prova que això és així — i d'això hi ha testimonis de major excepció, en aquest cas no un, sinó molts amics entranyables — la prova que la «Unió Socialista de Catalunya» en aquell moment tenia, si no una força numèrica extraordinària, potser perquè acabava de sortir la Dictadura, un valor i un pes moral d'una importància considerable és que, en oferir-li l'Esquerra uns llocs a la candidatura, la Unió Socialista, conscient de la seva modestia incipient, va oferir un candidat i l'Esquerra Republicana, generosa i elevada de miras, no va parar fins que la «Unió Socialista» d'un candidat passa a cinc. La «Unió Socialista» en aquest moment hauria de tenir alguna força d'alguna mena, quan l'Esquerra Republicana li va exigir gairebé d'una manera cominatória que d'un candidat passés a cinc.

He d'advertir, a més, que en aquells moments trobar cinc homes disposats a anar a una lluita política era una cosa força difícil, perquè els homes que formen la «Unió Socialista» ni han tingut ni tenen ni tindran mai la més petita ambició política i d'això crec que n'és un altre testimoni de major excepció el que en aquests moments us dirigeix la paraula.

No cal dir que la «Unió Socialista de Catalunya» comparteix la doctrina d'ètica política que s'ha proclamat pels representants de totes les minories, sense excepció. I la prova de què comparteix aquest criteri és que a la «Unió Socialista» hi ha l'acord que els elegits presentin en blanc la renúncia de les actes, de manera que el partit, en tot moment les pugui recollir. L'únic que passa en aquest moment és que l'acta de regidor és legalment irrenunciable i, precisament perquè l'acta de regidor és irrenunciable, he volgut remarcar que aquest no és un problema legal ni de Consistori sinó que és un problema moral i de consciència. Problema doblement intern, en primer lloc perquè respon a coses internes del partit i en segon lloc perquè respon i condensa coses internes de la consciència.

En fi. Jo no voldria potser dir res més. Només he de contestar al molt bon amic, el Cap de la majoria d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre l'oferta que ha fet d'una vara a la «Unió Socialista».

La «Unió Socialista» de Catalunya creu que la política del país està decidida i creu també, a diferència del que s'ha indicat ací, que la disciplina, la doctrina i l'estructura del present i del futur de l'Esquerra i de la «Unió Socialista» no són gairebé gens semblants sinó que són radicalment oposades i que l'única semblança que han tingut ha estat la coincidència per a aconseguir una cosa.

Naturalment que, agraint—i agraint—ho profundament, perquè és una altra atenció que devem entre les moltes que ja hem rebut de l'Esquerra Republicana — l'ofrena d'una vara, també amb la mateixa generositat i amb la mateixa atenció, hem de dir que ja hem pres l'acord per unanimitat, de no acceptar més la responsabilitat del Govern d'aquesta casa.

No podiem retirar aquesta confiança per la gentilesca de l'afecte, però, una vegada que els fets ens han posat en aquesta situació, la «Unió Socialista» de Catalunya no l'accepta de nou. De manera que, per la nostra part, aquesta vara resta deserta.

A. PUJOL

Ferreteria y bateria de cuina
Especialitat en el ram d'obres i ebanisteria - Articles per a serreria, construcció, electricitat, automòbils i metalls.

PARIS, 152 (entre Muntaner i Casanova)
Telèfon 71243 - BARCELONA

Gràfiques Simó

Impresos artístics i de luxe, comercials i fantasia
Revistes, catàlegs, llibres i treballs de totes classes

Especialitat en Imprimir cel·luloide
RAPIDEZA I ECONOMIA

Carrer d'Urgell, núm. 95 bis
Telèfon 32679 - BARCELONA

La U. S. C. al Parlament de Catalunya

La crisi del Govern de la Generalitat

TOT PODER ES RESPONSABLE DAVANT EL PARLAMENT, afirma el company Serra i Moret en la seva contesta al discurs de presentació del nou Govern

Company SERRA I MORET: Senyors Diputats: Ben aviat, massa aviat, ha d'entendre el Parlament en una crisi de Govern plantejada en moments d'alguna gravetat per Catalunya. Nosaltres, la Minoria de la Unió Socialista de Catalunya, tenim l'obligació, en aquest cas, d'expressar quins són els nostres sentiments en vista d'aquest espectacle inesperat que avui ens ofereix el Govern de Catalunya. I he de donar, en primer terme, una expressió de sentiment, no solament perquè considero que en aquests moments tot plantejament de crisi representa una causa de perturbació, sinó perquè sembla que la tramitació i el plantejament d'aquesta crisi té, ja des del primer instant, una mena de simptomàtica, una mena de nota simptomàtica, que no desitjariem que s'hagués de repetir. La nostra expressió en aquest cas és, com he dit, de sentiment; de sentiment, no solament pel gran fervor que nosaltres posem en la col·laboració d'aquesta obra conjunta que tots hem de realitzar, sinó per la fraternal simpatia que ens inspira i seguirà inspirant-nos la majoria de l'Esquerra Republicana de Catalunya i els seus representants en el Govern. I en aquest cas, voldria jo dir que nosaltres, que tenim un gran respecte i una gran consideració per les persones que han sortit del Govern de la Generalitat, el tenim també per aquells que han anat a substituir-les, i considerem que el Govern, amb tot i haver tingut pèrdues de consideració, ha estat reposat i equilibrat degudament; de manera que en la qüestió col·lectiva nosaltres no hi hem d'aprofundir. Considerem a tots dignes del càrrec que ostenten, el que han sortit i els que han entrat. El que ens cal dir és que la crisi ha estat plantejada, segons ha explicat el Conseller delegat, senyor Pi i Sunyer, d'una manera elemental, per discrepàncies ideològiques sen el si del Govern; discrepàncies que de moment donen al Parlament un avantatge, perquè les paraules del senyor Pi i Sunyer han estat clares per a dir que el Govern no feia qüestió tancada d'aquesta definició de les facultats delegades, cosa de la qual nosaltres ens felicitem, perquè en matèries constitucionals, amb tot i que el Govern ha de sostenir-lo, nosaltres desitjariem que no tingués mai ocasió — ni la intenció — d'imposar-lo, sinó que deixés el Parlament amb plena llibertat de deliberació perquè tots poguéssim aportar el nostre concurs i la substància constitucional perquè poguem portar a terme l'Estatut orgànic, o diguem-ne com vulguem, a fi que pogués ésser el resultat de totes les idees que ací s'expressin i poguéssim oferir un text constitucional que servis no solament per a la situació actual, sinó per a totes les situacions successives per les quals haurà de passar el Govern de Catalunya.

Però, ja he dit al començament que el plantejament d'aquesta crisi podria representar una cosa simptomàtica, i és precisament perquè la cosa es planteja per aquest fet tan ple de dubtes, tan ple de confusió, tan ple de misteris, com és aquesta qüestió de funcions delegades. Hi ha sistemes parlamentaris, hi ha sistemes presidencials, tenim nosaltres exemples per escollir a tot el món; no tenim, però, cap exemple ni cap antecedent d'un President que pogués ésser a la vegada responsable i irresponsable, i aquesta qüestió possiblement es plantejaria altres vegades. I ja que s'ha plantejat, potser hauríem de felicitar-nos-en, perquè el Parlament pot resoldre-ho d'una manera decisiva perquè mai més no s'hagin de discutir aquestes qüestions en el Parlament després d'haver aprovat el nostre text constitucional. No sé si seria oportú, avui, aprofundir molt sobre aquesta matèria, però sí que crec que a tots ens ha de servir de lliçó el que una discrepància entre els Consellers i el President, sobretot plantejada en la forma que ha estat plantejada aquesta crisi, ens ha de servir a tots de lliçó per tal que en redactar el text constitucional no hi deixem cap confusió, no hi deixem cap altra perspectiva d'oferir-nos noves crisis que interrompin sempre la tasca del Govern i que en els moments presents són manifestament nocives i deplorables.

Podem avançar que, a part de les nostres opinions, que ens portarien sempre a defensar un règim parlamentari, a part que en això nosaltres tenim un criteri, si no irreductible, força tancat, podem dir que aquesta experiència a nosaltres ens afirma en els nostres principis i ens fa pensar en la necessitat que sempre que siguin delegats serveis, nosaltres poguem, el Parlament pugui en tot moment intervenir en aquestes delegacions i pugui, a més, tenir un contacte constant i directe amb el Govern perquè a part del que puguin ésser els nostres prin-

cipis, es dedueix de l'Estatut de Catalunya que així ha d'ésser la composició del Govern, que així ha d'ésser la seva constitució jurídica. El Govern de Catalunya, tal com està redactat l'Estatut, ha d'ésser forçosament i necessàriament parlamentari, i, per consegüent, no hi cap mai aquesta figura que ens presentava el senyor Pi i Sunyer d'una persona que és a la vegada irresponsable i responsable, que ha de respondre davant el Parlament quan se li exigeixin certes responsabilitats i que fàcilment pot ésser allunyada o desapareguda pel Parlament. Però és que el sentit profund de l'Estatut que nosaltres tenim aprovat i que ha de regir-nos, és el que el Govern de Catalunya i el seu President, representant suprem del Govern i que elegix els Consellers, és completament i absolutament responsable davant el Parlament i ha d'estar en contacte amb el Parlament. Perquè, a més, no és solament el demanar les últimes responsabilitats, sinó que és el tenir la direcció, la iniciativa, així com les suggerències del Parlament, el que ha de dirigir el Govern de Catalunya, això és després del text de l'Estatut, i, com dic, l'Estatut està en aquest aspecte completament d'acord amb els nostres principis.

És, doncs, convenient que nosaltres aprofitem aquesta lliçó. La crisi ha estat resolta feliçment. Nosaltres no

podem fer altra cosa que donar la nostra confiança al Govern actual, destitjar als Consellers un èxit complet perquè puguin realitzar la seva obra i desitjar, sobretot, com ja vaig dir en l'ocasió en què va presentar-se ací el Govern que ha dimitit, que pugui realitzar la gran obra que ha de realitzar-se, l'obra de la qual ens parlava el senyor Pi i Sunyer amb paraules molt eloqüents, i que nosaltres desitgem que es porti a terme; i, ja que ells són els que tenen el lloc, ja que són ells els que tenen la responsabilitat, desitgem que puguin portar-la a terme amb tot èxit; ho desitgem sobretot, no solament pel gran bé que a Catalunya ha de reportar pel fet que hi hagi un Govern estable, un Govern fort, un Govern que compti amb la confiança i continuïtat dels seus homes, sinó també per aquell altre aspecte, molt important també, de que quan nosaltres comencem a manifestar-nos com a homes de Govern, amb actuacions de Govern, quan nosaltres comencem a viure les pràctiques del Govern, es pugui donar la sensació d'estabilitat i de seriositat que crec que Catalunya pot donar, perquè té capacitat suficient per a donar-la. És, doncs, el que desitgem al nou Govern: vida llarga, activa i eficaç, i que no haguem de discutir, si és possible, per molt de temps cap nova crisi. (Molt bé.)

La renovació dels ajuntaments

INTERVENCIÓ DEL COMPANYY COMORERA

Company COMORERA: Senyors diputats: Tindria interès en què el Conseller de Governació ens informés si el Govern ja té criteri format respecte a les eleccions municipals. Segons la llei espanyola, s'han de renovar els Ajuntaments, però, com que el servei d'administració local ha passat ja a la Generalitat, vol dir això que Catalunya pot fer aquestes eleccions o pot ajornar-les; i sobre aquesta qüestió concreta desitjaria que el Conseller de Governació posés de manifest si té format criteri.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller provisional de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER provisional de Governació (senyor Selves): La V. S. planteja una pregunta; vaig a contestar breument. El Consell executiu de la Generalitat no té format criteri sobre les properes eleccions, com molt bé deia V. S., cosa que, a la vegada, em dona l'argumentació suficient per dir-li que com s'ha fet ja el traspàs de l'Administració local el Consell ha d'estudiar aquest afer, i no s'ha pronunciat encara.

Company COMORERA: Molt agrair a les informacions del senyor Conseller de Governació. Nosaltres creïem que seria convenient, i potser necessari, que el Govern de la Generalitat tingués quan més aviat millor un criteri sobre aquesta qüestió que és de màxima importància per Catalunya, perquè a Catalunya especialment, les eleccions municipals, fetes en el mes d'abril, podrien portar-nos a situacions difícils i potser fins i tot de violència. En aquestes eleccions han de votar per primera vegada les dones, i a Catalunya, i potser també a fora de Catalunya igualment, no hi ha mane-

ra de garantir el vot de les dones perquè no hi ha res que certifiqui llur personalitat, i anant a unes eleccions precipitades, votant per primera vegada les dones, que és sempre una incògnita, segurament per dificultats en la certificació de la personalitat de cada una d'elles, la immensa majoria de les dones proletàries, de dones de treballadors de la terra i de la ciutat, no podrien exercir aquest dret, no per manca de voluntat, sinó per deficiències com les apuntades, i entenem que es cometria un gravíssim error si no es tingués en compte aquesta circumstància especialíssima en aquest cas concret. Entenem, doncs, que el Govern de la Generalitat estaria molt encertat si formés el criteri d'ajornar aquestes eleccions municipals d'abril fins i tant que el Parlament de Catalunya no hagués fet les Lleis municipal i electoral i fins i tant que el Govern de la Generalitat no hagués reglamentat l'ús obligatori del carnet d'identitat per ambdós sexes. Si no es fes d'aquesta manera, entenc que ens trobarem en una situació difícil, i torno a repetir que potser de violència i tot en alguns llocs de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: El Conseller provisional de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER provisional de Governació: Per rectificar breument. No desconeix V. S. que aquest Consell Executiu té una existència de dos dies i que dintre d'aquest període de dos dies s'ha reunit una sola vegada. Pesa damunt d'ell innombrables afers a solucionar i no ha pogut per tant dedicar aquella atenció que la V. S. reconeix que necessita aquest afer; però asseguro, sense prejutjar res, que el Consell Executiu de la Generalitat estudiarà amb tota la cura que requereix un afer de tanta importància per tal de donar-li una solució justa.

L'escala dels Zeppelins a Barcelona

INTERVENCIÓ DEL COMPANYY RUIZ

Company RUIZ I PONSETI: El senyor Conseller de Finances, contestant al senyor Vidal i Guardiola, ha pronunciat unes paraules que, al meu entendre, tenen gravetat. Ha parlat del pal d'encoratge del zeppelin i ha dit que potser venia de mesos o de dies la necessitat de començar l'expropiació per a poder construir aquest pal a Barcelona; i davant d'unes declaracions tan categòriques, sembla tament com si el Govern tingués ja acordat construir aquest pal, i fins sembla que hi hagi altres detalls que nosaltres desconecem.

El meu prec es redueix a demanar que tot allò que faci referència a aquest assumpte hagi de passar pel Parlament.

El Sr. CASANOVES: El pal no hi podrà passar. (Rialles.)

Company RUIZ I PONSETI: I que sense la prèvia aprovació d'un Presupost pel Parlament no s'emprengrui la construcció ni es facin expropiacions que tendeixin a aquest objectiu.

Després de les paraules pronunciatdes pel senyor Vidal i Guardiola, cal també tenir en compte si l'Estat construeix o no un pal de la mateixa categoria, en el qual cas no hauria de

construir-lo Barcelona. La construcció d'un pal d'aquesta categoria representa una despesa extraordinària, i, altrament, sembla obrir a idees imperialistes que no sentim, a una dèria imperialista o d'esperit guerrer que el Parlament Català no sent tampoc. És per aquests motius que demano que per tot allò que faci referència a aquesta qüestió sigui indispensable que passi pel Parlament. Res més.

El Sr. CONSELLER de Finances: Breument, per a contestar el senyor Ruiz i Ponseti. El Govern no té acordat res respecte al pal d'ancoratge del zeppelin. Jo m'he referit a la Comissió municipal de l'Aeroport de Barcelona, ja que qui té interès en aquesta qüestió és l'esmentada Comissió, i, per tant, l'Ajuntament de Barcelona. La Generalitat en aquest traspàs de serveis solament ha traspasat la seva jurisdicció. L'Ajuntament es trobava amb les dificultats derivades d'una legislació que no li permetia fer les coses perquè li lligava les mans.

Aquesta jurisdicció ha passat a la Generalitat, i la Generalitat pot donar a l'Ajuntament de Barcelona una legislació autònoma i uan llibertat de moviments, però la Generalitat no ha d'emprenre la construcció de l'aeroport ni del pal d'ancoratge.

MOVIMENT COOPERATIU

El concepte cooperatiu

Amb molta freqüència, als nostres medis se sent parlar de cooperació. Aquest mot sublim que ens recorda tot un poema de germanor i de pau, és repetit molt sovint pels nostres companys, però pel que jo he pogut observar, no sempre el seu so obeeix a un mateix tot del diapasó, és a dir, que per a uns la cooperació és una cosa, mentre que per a altres n'és una altra.

Gairebé tots coincideixen en el seu principi socialista, més ben dit, socialitzador dels mitjans econòmics, però el concepte de la cooperació entre nosaltres és tan variat gairebé com el nombre d'individus que d'ella s'ocupen.

Aquesta diversitat d'opinions obeeix en gran part al poc estudi que de la Cooperació s'ha fet, al nostre país i a la variadíssima diversitat de les nostres nombroses, minúscules i defectuoses cooperatives, a través de les quals hom presumeix de conèixer la cooperació.

Setmanalment se'ns parla de Cooperació des d'aquestes columnes. Tot sovint se'ns trasllada a l'estranger, per a albirar quelcom interessant del panorama cooperatiu internacional, però sembla talment que se'ns parli de coses de la lluna o de més enllà, i seguim en les nostres creences, aferrissats al que hem vist de prop, tal vegada per no prendre'ns la molèstia d'estudiar el que hi ha més enllà del Pirineu.

A tot estirar, després de la lectura hom acaba per dir que aquelles cooperatives estrangeres de les quals es parla — les veritables cooperatives transformadores de l'economia dominant — són empreses burgeses o aburgesades, basant-se tan sols en què no són col·lectives. I ja'n tenen prou. Per a molts dels nostres companys la cooperativa que retorna excés de percepció, ja ha perdut tota la seva virtualitat i s'ha transformat en una societat de membres egoistes.

Aquesta argumentació és senzillament infantil, car implica la manca d'un anàlisi previ de l'assumpte. Em fa el mateix efecte que les raons dels que voldrien portar la llibertat fins l'anarquisme, sense tenir en compte la psicologia humana, poc educada i menys preparada per a una transformació semblant.

Què més voldríem els que sentim la cooperació? Però l'experiència de molts anys i de molts països més avançats en tots sentits que el nostre, és la raó poderosa que, com una llei, avui almenys, marca a les cooperatives el caire mixt.

A Catalunya mateix tenim proves ben eloqüents que no vull citar per no ferir susceptibilitats, que ens demostren que les cooperatives col·lectives vegeten amb una vida migrada o s'ensorren, mentre que les «mixtes», poc o molt progressen.

D'altra banda, la cooperativa netament, purament col·lectivista, no existeix. No hi ha cap cooperativa que destini tot l'excés de percepció a col·lectiu irreparable. Les que es diuen col·lectivistes — i moltes mixtes també — el que fan és establir un règim de mutualitat que les converteix en cases de misericòrdia, mantingudes per un nombre d'individus de bona fe que fan en elles tot el seu consum, mentre la majoria es limiten a consumir el mínim establert — si és que existeix — ja que els drets són els mateixos per a tothom.

Si volem trobar reflectit l'egoisme humà a les cooperatives us serà més fàcil cercar-lo en aquestes que no pas en les altres. A la cooperativa mixta hom podrà anar a cercar l'excés de percepció retornable al consum propi, però a la cooperativa col·lectivista hi veureu molts que van a assegurar-se d'uns riscs humans... fent pagar la prima als altres.

Però el fet evident és que les cooperatives mixtes són les que creixen, i poc a poc, però amb pas ferm, van creant un capital col·lectiu contraposat a l'individualisme explotador, que arriba a fer-les més fortes que els establiments privats, fent-los trontollar en benefici de la classe consumidora — i no de cap casta, sigui de la dels alts o la dels baixos — de la que cap de nosaltres crec que deixi de formar part...

JULI BLANQUER

El Col·legi d'Advocats contra el laicisme

En la Junta general celebrada l'últim diumenge, es suscita una qüestió d'extraordinària importància: la implantació del laicisme al Col·legi d'Advocats de Barcelona.

La iniciativa i defensa de la referida qüestió va partir dels nostres companys advocats Baronet i Mateo.

E' innegable que l'ambient de la Junta general n'era francament contrari. Aquesta tendència es presentà i es pot apreciar, en el moment de la celebració, en diverses intencions: la lliqüera, o sigui la més oposada, ferma, decidida i escandalosa; la dels compromisos i la dels indiferents o callats.

En iniciar-se la discussió pel company Baronet, esclatà una formidable protesta, impròpia d'un Col·legi d'Advocats i de la gent que la va fer. Entre els cridaners era bonic de veure els senyors Tries de Bes, Narcís de Carreras, Gabarró, Algarra, Regàs, etcètera. Tots ells es distingiren per la forma escandalosa en què es manifestaren. També es feren remarcar els senyors Abadal, Bernis, Basté, Sagnier Villavecchia, els membres clergues i els restants membres de la Junta de Govern pel seu silenci delator.

La discussió arribà a fer-se en certs moments impossible, i com sigui que el Degà recordà l'obligació que tenia el Col·legi d'assistir i pagar els actes corporatius de caràcter religiós (funerals, misses en sufragi dels col·legiats, ofici en honor del patró del Col·legi, San Raimond de Penyafort) en virtut d'un acord pres en Junta general de l'any 1886, la proposició dels nostres companys, malgrat l'aferriada defensa que en feren, fou rebutjada amb els únics vots a favor dels companys Baronet i Mateo i un altre membre el nom i la filiació política del qual ens són desconeguts.

Felicitem els nostres companys per la seva actitud tan d'acord amb els nostres principis.

Miting de la Federació Comarcal de Barcelona

Diumenge tingué lloc, a l'estatge central, l'anunciat miting d'orientació socialista organitzat per la Federació Comarcal de Barcelona, a carrer dels oradors companys Ardiaca, Fronjosà i Comorera.

Presidí el company Botella, qui obrí l'acte amb paraules encertades. El company Ardiaca parlà de la posició de la U. S. C. davant les properes eleccions municipals. Afirmà que la dona és susceptible d'ésser fortament influenciada pel programa socialista i judicà que la plataforma de la U. S. C. en les vinentes eleccions hauria de consistir en la supressió dels impostos sobre el consum i municipalització del comerç dels articles de primera necessitat.

El company Fronjosà, després d'alludir a la posició de la U. S. C. davant la instal·lació a Barcelona d'un pal d'amarratge de zeppelins, parlà extensament del problema sindical, sentant la conclusió que és arribada l'hora de trencar tota relació amb els sindicats controlats pels anarquistes i anar resoltament a la creació d'una nova central sindical, lliure de partidismes de tota mena.

El company Comorera parlà de la necessitat de revisar a fons l'actuació socialista per tal de fer que aquesta s'alliberi de dogmatismes entorpidors i s'inspiri en l'observació rigurosa de la realitat. Proclamá la triple acció socialista política, sindical i cooperativa i afirmà que tota l'actuació de la classe obrera ha de concentrar-se en el terreny de l'organització econòmica, si es vol que aquella tingui alguna eficàcia decisiva.

El company Botella tancà l'acte posant de relleu la necessitat d'una àmplia i ferma organització obrera per resistir els atacs cada dia més freqüents de la classe patronal.

Tots els oradors foren molt aplaudits.

JUSTÍCIA SOCIAL

Notes de Redacció

SOCIALISME I BOLKEVISME

Contestant a les consultes que de diferents indrets han arribat a la nostra Redacció, podem anunciar que des de la setmana entrant continuarem regularment la publicació de la sèrie d'articles que sobre aquest apassionant tema ha escrit el nostre company Rafael Campalans.

La interrupció actual ens ha vingut imposada — molt a desgrat nostre — per la necessitat de donar sortida a originals d'actualitat.

El capítol pròxim, tercer de la sèrie, anirà destinat a examinar les condicions reals de la vida del proletariat rus.

El problema ferroviari La Revolució social

Lerroux destrou moralment el proletariat català. I, d'aleshores ençà, encara no ha estat prou educat socialment — no se si intencionadament. Ha anat, ha constituït llurs sindicats; però els ha sotmes, desastrosament, a una acció constant, perturbadora, caòtica, d'irresponsabilitat, d'irreverència proletària, d'enderrocament sanguinari, ferotge, de totes aquelles institucions, no ja burgeses, sinó també aquelles altres constructives que es fan necessàries, totalment indispensables, al proletariat modern, si vol organitzar i controlar la producció, l'intercanvi, el desenvolupament de les indústries, petites o grans, agricultura, comerç, etc., etc.

Els carrilars havien restat allunyats, fins ara fa poc, de la central sindical nascuda a Catalunya, creada i desfeta pels anarquistes; però negligren tant llur orientació els dirigents del «Sindicato Nacional Ferroviario», organització adherida a la U. G. T., de tàctiques socialistes; deixà mediatitzar-se tant pels partits burgeses republicans, sacrificant part de llur tenacitat i doctrina social, que les masses, com les de tots els organismes adherits a ella — a la U. G. T. — no sols les de la central ferroviària, en fugiren, cercant un marc de més activitat, de més acció en enquadrar-se.

Es cert que els socialistes hem dit, hem sostingut i salvat la República; però no és menys cert que aquest salvament ens ha costat ben car; per quant, dedicats la major part dels dirigents — en els partits socialistes són dirigents, no cabdills, tots els que amb encert dediquen llur intel·ligència o acció afortunada a l'organització — a la política, han negligit llur actuació sindical, han deixat els quadros buits de valors experimentats en les coses socials i s'han vist obligats a reprimir, constantment, des del poder, els anhels emancipadors, revolucionaris de les classes oprimides, representades per nosaltres. I ha estat una llàstima perquè enquadrar bé l'element ferroviari en un sindicat de tàctica socialista no hauria costat gens ni mica. Dins de la C. N. T. està completament desplaçat.

El problema social ferroviari és de molt mal arranjar. S'ha dit que només podia solucionar-se nacionalitzant els ferrocarrils. Però són moltes les personalitats polítiques que no hi creuen. Els mateixos socialistes espanyols; més ben dit, en Prieto, que malauradament els representa des del ministeri d'Obres Públiques. Hi ha també moltes personalitats intel·lectuals i polítiques catalanes, alguna de ben amiga nostra. Avui, jo crec igual que ells; però és perquè han de so-

cialitzar-se les vies ferrades, tota aquesta indústria, passant l'Estat només a exercir el control damunt d'elles.

No obstant, no és així el que volen els sindicats professionals. Amb menys es conformen. Els afectes a la C. N. T. demanen:

Un augment de 1.500 pessetes anuals a tots els que cobrin menys de 5.000 pessetes.—Escala d'ascens rigorosa per a tots els empleats.—Canvi de serveis per mitjà d'oposicions.—Higienització dels llocs on hi treballen i habiten els empleats.—Supressió completa del treball a preu fet.—L'ingrés com a personal de plantilla de tot el temporero que porti més d'un any en les empreses.—El pagament obligatori a alumnes i meritòris, que ara passen anys i anys sense cobrar.—Organització obligada de les vuit hores.—L'excedència voluntària per temps il·limitat.—Obligació de dotar d'equips d'aigua a tot el personal que ha de treballar a cel obert.—Dotació de botiquins a totes les dependències.—Igualtat de treballs i de remuneració a tot el personal d'igual categoria que treballi a la mateixa empresa.—El pagament igual de dietes a tot el personal que pernocti fora de casa.—Que no es pugui traslladar a cap empleat sense causa justificada.—La concessió del carnet de lliure circulació per a tots els empleats i la concessió d'un llibret de 24 «vales» per viatjar la família, en les mateixes condicions d'avul.—Que el personal inferior: mossos, guarda-agulles, enganxadors, etc., etc., puguin passar a categories superiors, provant llur capacitat.—Dotació, al personal que va en trens de càrrega, de llums potents que els facin més còmode llur treball.—El pagament per les empreses de les malalties.—Descans setmanal.—Quinze dies de permís anual.

Jo pretenia dividir aquestes demandes en dues seccions i presentar-les absolutament totes, les nostres i les que portessin les altres subseccions d'Iberia, a empreses i Govern.

Primer: Les demandes purament econòmiques; això és: totes aquelles que puguessin representar, per l'Estat o per les companyies, una despesa.

Segon: Les demandes purament morals, aquelles que representen justícia i que podien i poden ésser concedides sense perjudicar econòmicament a ningú.

Jo creia, com encara continuo creient avui, que haurà d'anar-se forçosament — i explicaré el per què — a una vaga ferroviària. I deixava en segon terme les peticions morals perquè, per més que fossin denegades les primeres, les que representaven despeses econòmiques, poguéssim gestionar l'ob-

tenció d'alguna d'aquestes últimes i així, si es feia necessari, si fracassava el moviment vaguista, ens fos factible retornar al treball havent aconseguit alguna millora nova.

Però una majoria aplastant d'anarquistes i anarquitzants no pensava igual. I quedava derrotat, després d'una llarguíssima discussió, que em deixà assaborir, no obstant — i creieu que representa molt —, el que les meves proposicions, si no l'actuació, fossin preses en compte i portades a Madrid per la delegació. Per més que allí tampoc reeixiren.

Com dic abans, proposava que les demandes fossin fetes a Govern i Empreses, conjuntament, per quant el Govern és empresa principal en els ferrocarrils secundaris i accionista respectable en totes les altres empreses espanyoles, que queden estatitzades, quasi, per haver-hi aportat l'Estat grans quantitats — de la qual cosa parlare un altre jorn.

Deien que no era «acció directa» i que, per tant, no podíem demanar res a l'Estat, sense deixar els postulats que encarna la C. N. T.

(Amb això de l'acció directa, veig que són molts els proletaris que es fan un garbuix i no saben comprendre-la. I menys encara els intel·lectuals, semi-intel·lectuals, teòrics i polítics que no viuen la vida sindical.)

Era en aquesta reunió que es prenia l'acord, sols amb el meu vot en contra, d'anar a la vaga quan el Comitè Nacional ho ordenés i que les demandes fossin adreçades únicament a les companyies.

Fa uns quants dies que estic fora de Barcelona. He vist la caricatura criminal-revolucionària portada a terme aquesta dies. Estava convençut que la vaga carrilera es portaria a terme a primers d'aquest mes i que fóra ella aprofitada — cosa que l'hauria perjudicat moltíssim — pels elements que s'han tirat al carrer de forma tan disbaratada. No ha estat així. N'he tingut una gran alegria, perquè, si bé estic convençut, per raons de tàctica que exposaré un altre moment, que aquesta haurà de fer-se, no són pas ara els moments millors, ni ho seran dintre un mes ni dos, sinó quan s'hagi constituït l'organisme solvent necessari que controlï la producció, organitzi i eduqui el personal ferroviari. L'experiència d'aquests últims jorns i lliures sostingudes contra el que jo pensava, em porten a afermençar la necessitat absoluta que tenim els homes de la U. S. C., tots els marxistes i obrers assenyats, d'organitzar, sense tendències, la vida social de la nostra terra.

MARTÍ BONET

Dues proposicions de llei de la U. S. C.

Cap a la socialització del camp Reforma del règim contractual agrícola La pròrroga dels mandats municipals

1 Els diputats que sotasignen, tenen l'honor de proposar al Parlament de Catalunya la següent proposició de llei:

Article primer. — A partir de la publicació de la present llei al Butlletí de la Generalitat de Catalunya, quedaran en suspens la tramitació de tots els judicis de revisió i de desnonament entaulats al territori de Catalunya derivats dels contractes d'arrendament de finques rústiques i de les seves disperses interpretacions, qual-sevol que sigui el seu grau i la seva modalitat.

Article segon. — Mentrestant el Parlament de Catalunya no legisli en altre sentit, els preus d'arrendament de finques rústiques en llurs diverses modalitats, sense excepció de cap mena, seran com a màxim el del 5 per 100 del valor de la finca, capitalitzat d'acord amb el cadastre o l'amillament.

Article tercer. — Els arrendataris que en virtut del contracte hagin de satisfer el preu en espècies, podran fer-ho a llur voluntat, bé en espècies, bé en metàl·lic, calculant en ambdós casos l'interès assenyalat en l'article anterior a raó del preu vigent en el moment d'ésser venuda la collita.

Article quart. — Els contractes d'arrendament de finques rústiques podran prorrogar-se a voluntat dels arrendataris, i obligatòriament pels arrendadors, quan la renda actual sigui inferior o igual a l'assenyalada per la present llei.

Article cinquè. — Mentre l'arrendatari pagui d'acord amb el

disposat en la present llei i no perjudiqui manifestament la finca, no podrà ésser desnonat de la finca que ocupi.

Article sisè. — Tot arrendatari podrà sol·licitar del Jurat Mixt la concessió d'un ajornament o d'un escalonament en el pagament de les rendes agrícoles. El Jurat ho concedirà sempre que consideri econòmicament justificades les causes que serveixin de fonament a la etiòcia.

Article setè. — Quedarà en suspens la tramitació dels desnonaments per manca de pagament en el moment que l'arrendatari acreditï en auts, per certificació del Jurat Mixt o del Jutjat, haver consignat la quantitat corresponent a la renda fixada en la present llei o haver demanat ajornament o escalonament de la renda.

Article vuitè. — En tots els casos, s'estipulï o no en contracte d'arrendament, verbal o escrit, seran a càrrec exclusiu de l'arrendador totes les càrregues fiscals aplicades a la propietat.

Article novè. — En el cas de venda o transmissió de propietat rústica, el més gran valor sobre la capitalització del cadastre o amillament, passarà íntegrament a la Generalitat de Catalunya. En tota la transmissió o venda de finques rústiques queda reservat a la Generalitat de Catalunya el dret d'opció a la compra o traspàs al preu consignat en l'escriptura pública.

Article desè. — De provar-se qualsevol infracció o ocultació a la present llei, les finques rústiques afectades seran ex-

propiades sense indemnització de cap mena.

Article onzè. — Contra les resolucions dels jurats mixtos de la propietat rústica en les qüestions que són objecte d'aquesta llei, únicament es podrà interposar recurs d'apel·lació davant la Comissió Mixta Arbitral Agrícola.

Article dotzè. — Són exceptuades de les disposicions de la present llei les finques rústiques propietat de la Generalitat de Catalunya, Ajuntaments i organismes autònoms creats per les esmentades corporacions públiques.

Palau del Parlament, 27 de gener de 1933.

Joan Comorera, Joan Fronjosà, Carles Gerhard, Estanislau Ruiz Ponseti i M. Serra i Moret.

2 Els diputats que sotasignen tenen l'honor de proposar al Parlament de Catalunya la següent proposició de llei:

Article únic. — Es prorroguen els mandats dels regidors que en virtut de la llei de la República haurien d'ésser substituïts el proper mes d'abril, fins i tant que el Parlament de Catalunya no hagi aprovat les lleis municipal i electoral i el Govern de la Generalitat no hagi reglamentat l'ús obligatori del carnet d'identificació personal per ambdós sexes.

Palau del Parlament, 27 de gener de 1933.

Joan Comorera, Joan Fronjosà, Carles Gerhard, Estanislau Ruiz Ponseti i M. Serra i Moret.

Conferència de J. Comorera

A la secció de la Unió Socialista de Catalunya del districte III tingué lloc diumenge, a les onze del matí, l'anunciada conferència a càrrec de Joan Comorera, sota el tema «La Revolució social».

El company Comorera inicià la seva dissertació fent ressaltar el fet que si bé fins en l'actualitat no s'ha dut a terme una campanya francament socialista, no vol dir això que no existissin els gèrmens d'aquesta. Si ens fixem en l'evolució dels problemes socials del camp — digué l'orador —, remarcarem la creació de sindicats i agrupacions obreres allà on hi havia solament associacions patronals, sense que en aquest fet hi haguessin intervingut cap propaganda proselitista de caràcter socialista.

Passà a definir després el significat de la lluita de classes; seguidament féu història de la gènesi del moviment marxista. Remarcà, després, que de les dues branques en què se subdividí la concepció marxista de la lluita de classes — la socialista i la bakuninista —, aquesta darrera fou la que ha imperat durant un llarg període de temps a Espanya i a Itàlia, països que han quedat rerrassagats en el procés cultural que han seguit els pobles del centre i nord d'Europa.

Acte seguit féu ressaltar la força que tenia la C. N. T. en implantar-se la República, i que, per contrast, ocasionà la desfeta de l'esmentada central confederal en organitzar vagues absurdes i inútils, quan les condicions objectives i subjectives eren contràries, i que ultra afavorir el capitalisme, han portat la C. N. T. al descrèdit i al fracàs més absoluts.

S'estengué després en consideracions sobre la Revolució russa i féu elogi a l'austeritat i gran honradesa i a la capacitat dels homes del moviment proletari soviètic. Amb tot—digué—aquests són d'una cultura bàsicament socialista, fonamentalment marxista, no han pogut crear una civilització socialista, perquè la massa proletària russa, degenerada per la superstició religiosa, per l'alcoholisme i per l'analfabetisme, no havia pogut arribar a l'estadi de la civilització que cal per a crear el socialisme amb probabilitats d'èxit.

Críticà durament l'anarquisme, el qual qualificà de reacció purament individual de protesta contra la burgesia, i que pel culte que reindexa a l'acte i a l'estorç individuals són un factor negatiu per a tota obra de reivindicació col·lectiva.

En acabar la seva interessant dissertació, el company Comorera fou calorosament aplaudit i felicitat.

John Galsworthy ha mort

Acaba de morir a Londres el famós escriptor i novel·lista anglès John Galsworthy, el qual darrerament havia estat honorat amb el Premi Nobel de Literatura. Galsworthy era un company nostre, puix que pertanyia al «Labour Party», i en totes les seves obres hi havia deixat un fort accent socialista.

En el número vinent dedicarem un ample comentari a la seva vida i a la seva obra.

Joan Comorera, malalt

A causa de l'atac de grip que obliga el nostre estimat director a fer lliu d'ençà de començaments de setmana, aquesta setmana no publicarem la seva acostumbrada secció de «La setmana política».

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA Cortis, 678, 1.ª - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

La conferència obrera sobre l'atur forçós

Com ja ha anunciat la premsa diària, i diversos portants d'entitats obreres, la Conferència se celebrarà, decididament, el dia 12. Manca, només, assenyalar el local on la Conferència tindrà lloc. En el número vinent podrem concretar-ho i, a més, tothom podrà, també, assabentar-se'n per mitjà de la premsa diària.

El Comitè Organitzador ha publicat les Ponències, que es posaran a discussió, junt amb el Reglament aprovat en una Assemblea general per a la celebració de la Conferència. Tots els companys que vulguin conèixer aquest document poden demanar-ne un exemplar a la secció de la U. S. C. a la qual pertanyi i els serà facilitat.

Els elements i les entitats obreres que col·laboren a la celebració de la Conferència formen un conjunt força interessant, perquè representen totes o gairebé totes les branques de l'exercici d'assalariats i, com a conseqüència lògica, les Conclusions que, en definitiva, la Conferència acordi seran una demostració del pensament del proletariat català davant el problema de l'atur forçós.

Es de remarcar, però, l'absència oficial de la C. N. T. que en lloc de contestar les comunicacions del Comitè Organitzador va publicar un avís a la «Sola» assabentant els seus lectors, i pretenent que els sindicats adherits obeïssin, que no es deixessin enganyar

per la celebració de l'anunciada Conferència obrera, perquè no els havia d'interessar altra cosa que la revolució social.

A nosaltres, particularment, no ens sorprèn l'actitud dels dirigents de la C. N. T. Tenim d'aquests companys un concepte just i no podem obrir d'altra manera. Si ens plagués el llenguatge que ells empenen en les columnes de «Solidaridad Obrera» diríem frases gruixudes i mots rimbombants d'insult i de menyspreu, però, com que són uns quants minyons que mereixen pietat, més val fer ús de tot l'atavisme de religió cristiana que portem per a fer-los la caritat d'un tracte compassiu. Són uns pobres ignorants que no saben el que es fan, i, per això, la C. N. T. està fent els badalls de la mort en els seus braços.

La posició que han adoptat enfront de la Conferència Obrera sobre l'atur forçós és la mateixa que empenen en totes llurs actuacions; és la posició contrària a la lògica i al sentit comú. No els interessen els sense feina, dels quals solament voldrien fer-ne ús com a peons sacrificables en moment d'esclats, anomenats pomposament revolucionaris, que no són altra cosa que avalots de xavals aplegats per anar a trencar vidres. A part d'això, que els sense feina s'arrangin com puguin i amb aquesta manera de tractar-los, els dirigents de la C. N. T. pensen i

obren exactament igual que la burgesia.

Un altre sector obrer ha contestat declarant-se contrari a la celebració de la Conferència. Es tracta de la U. G. T. El Comitè regional o local ha contestat que la U. G. T. no pot prendre part a la Conferència perquè la finalitat del seu organisme és la Revolució social. L'únic comentari que se'ns acut és que hem vist confirmat amb això, el concepte que tohom té dels dirigents de la U. G. T. a Catalunya i és que no saben el que porten entre mans.

A part d'aquestes dues organitzacions, o més ben dit, dels elements dirigents d'aquestes dues organitzacions, les entitats col·laboradores a la Conferència són un estol remarcable per la qualitat i pel nombre de llurs components. El proletariat català hi està ben representat i a bastament.

A més, s'ha tramès un exemplar de les Ponències i del Reglament a totes les organitzacions obreres de Catalunya. Adhuc a aquelles que no havien contestat i a les susdites que havien contestat d'una manera estanya o contrària. I és de creure que a darrera hora contarem amb la col·laboració de tots.

La qüestió a tractar val la pena i no hi ha cap força obrera, veritablement obrera, que se'n pugui desentendre.

econòmica, una societat socialista. El conferenciant fou molt felicitat. Mereix un aplaudiment sincer la tasca que porten a terme els elements

del «Casal Republicà» de Santa Coloma de Farnés, fent que tots els aires de renovació social penetrin en aquella ampla sala. EL CORRESPONSAL.

Unió Socialista de Catalunya

Mitings i Conferències

AVUI

Conversa sobre Cooperatisme a la Secció del Districte VII, a les deu del vespre. Portarà la direcció un element de la Comissió d'Estudis Econòmics i Socials d'aquesta Secció.

DEMA

Conferència del company R. Campalansal Casino Obrer «La Fraternalitat», de Calonge, a dos quarts de tres de la tarda. Tema: «El futur de la Catalunya autònoma».

FEBRER, 6

Conversa, amb intervenció dels assistents de Lluís Ardiaca a la Secció del Districte IV, a les deu de la vetlla.

Tema: «Henri de Man i la crisi del Socialisme».

FEBRER, 10

Conferència de Lluís Ardiaca a la Secció II del Districte X (Poble Nou, Almogàvers xamfrà Luchana) a les deu del vespre.

Tema: «La U. S. C. davant l'Ajuntament de Barcelona».

FEBRER, 11

Conferència de Pere Foix a la Secció del Districte VII, a les deu del vespre.

Secció Districte VI

S'adverteix a tots els companys afiliats, que tots els dimarts, de deu a onze del vespre, es donen classes de taquígrafia catalana a càrrec d'un professor competent. Per a suscripcions, a la Secretària.

Federació Comarcal de Barcelona

En la seva darrera reunió, la Junta Executiva de la Federació Comarcal de Barcelona acordà nomenar entre els seus membres vocals a tots els afiliats de dos quarts de vuit a dos quarts de nou del vespre.

Els torns establerts són:

- Dilluns, J. Roure i Torrent.
- Dimarts, Antoni Vilardebó.
- Dimecres, F. Rosell i Montané.
- Dijous, Conrad Guardiola.
- Divendres, F. Botella.
- Dissabte, Pelai Sala.

Penya U. S. C. d'Escacs

El diumenge passat es jugaren les primeres partides del concurs organitzat pel Comitè Provisional, de les quals sortiren vencedors els següents inscrits:

- Rull guanyà Virgili.
- Ferres guanyà Capdevila.
- Mompel guanyà per incomparança a Blanquer.

Un bon nombre foren els companys que presenciaren el curs de les partides, cosa que fa creure que pel proper diumenge, dia 6 de febrer, està assegurat un èxit d'admiradors a les partides que es jugaran, i que són les següents:

- Capdevila contra Rull.
 - Mompel contra Ferrés.
 - Virgili contra Blanquer.
- Als esmentats en primer terme els corresponen fitxes blanques.

Sta. Coloma de Farnés

El darrer diumenge, dia 22, el company Manuel Roset Sala, convidat pel «Casal Republicà», vingué a aquesta ciutat per tal de donar una conferència dissertant sobre el tema «La missió històrica del proletariat».

La sala, d'amples dimensions, estava curulla de gent, desitjosa d'escoltar el jove propagandista de la U. S. C., Secció Girona.

Començà el dissertant estudiant la doctrina i tàctica del comunisme llibertari a través dels seus doctrinaris Kropotkin, Bakunin i Malatto, i especialment les lluites estèrils que Flores Magón sostingué a Mèxic per a implantar el comunisme anàrquic que, com recordaran els nostres lectors,

fou en temps de la dictadura del despota Porfirí Díaz, i dels que el seguiren, Madero i Carranza.

Traçà, en línies paral·leles, diferents comparances entre el veritable comunisme llibertari, o sigui, el de Kropotkin i Malatto i el que diuen perseguir els dirigents de la F. A. I.

A continuació parlà de l'altra tàctica que es diu «revolucionària», o sigui, la dels comunistes.

Demostrà a on porta un règim de dictadura com la de Rússia, en la qual no poden conviure els seus mateixos forjadors, els revolucionaris i lleials comunistes Trotski, Zinóviev, Kàmenev, Buàrin i d'altres que si bé viuen a Rússia són vigilats constantment pel sol fet de divergir de l'actuació del suprem monopolitzador de la veritat comunista, Stalin.

Exhortà tots aquells elements joves que encara estan encastellats en partits burgesos-republicans, liberals o esquerrans perquè, escoltant la veu del moment actual, compleixin la seva missió històrica, que consisteix en agrupar-se, organitzar-se en partits de classes, en partits netament socialistes, i sobretot que tinguessin present la tasca que porta a cap la U. S. de Catalunya a la nostra terra, preparant una futura estructuració

Per a guarir la TOS preneu

L'AIXAROP
POLIBALSAMIC "GIOL"

aprovat i recomanat pels principals Doctors.

Es ven a Ptes. 4,05 el flascó en totes les aptecaries

Bar Cerveseria "La Polsaguera" "Casa Quimet"

Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics. Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes. ESMERAT servei en tota mena d'aperitius, licors, café, xocolata, etc. Estació i sala d'espera de la línia d'Autocars de Martorell "La Polsaguera"

RONDA UNIVERSITAT, 5 TEL. 11728

NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10% mitjançant la presentació del carnet.

Ha sortit el paper de fumar

"TONKING" FUMAR I AFAITAR Preu: 20 cèntims

"TONKING"

CADA LLIBRET CONTÉ LA MILLOR FULLA D'AFAITAR

"TONKING" 20 cènts.

Pere IV, 128-130
Telèfon 55826
BARCELONA

PER A
Rentar Netejar Desinfectar

FACILMENT, RAPIDAMENT
ECONOMICAMENT

ANNITE

DONA SATISFACCIO COMPLETA

PAQUETS DE 1 i 2'70 PESSETES
NO HI HA SOSA, NI ESCATES, NI SABÓ

FILL D'E. BRUGUERA - Avinguda 14 Abril, 383 - BARCELONA

Cooperativa Obrera d'Arts Gràfiques-Rosselló, 84-Tel. 35490

PRATS & VACA

La casa del dia - La casa de moda - La casa que ha anul·lat les altres cases PASSEIG DE GRACIA, 20

Gavany folrat de seda, a 25 ptes. - Gavany Austràlia superior, a 50 ptes. RAMBLA ESTUDIS, 4
Plomes impermeables, a 12 ptes. - Batí de llana, a 10 ptes. - Bata de llana, a 10 ptes. TELEFON 1 2 8 6 9

NOTA.- Als lectors de "JUSTICIA SOCIAL", mitjançant la presentació d'aquest número se'ls farà un 10% de descompte.